

Dari transcript:

دوره نامزادی

زن: می‌خواهم که راجع به ازدواج در افغانستان صحبت کنم. ازدواج در افغانستان دو رخ دارد. یک سکه است همراهی دو رخ. یکیش رخ اسلامی است یکیش رخ عنعنوی و افغانی اش است. که گاهی وقت‌ها جای ازینها هم غلط می‌شود. بعضی کسا هست که بعضی عنعنه‌ها را فکر می‌کنند که عنعنه‌های اسلامی است در حالیکه او مطلق افغانی است و از قرن‌ها قرن‌ها به افغانستان مانده. یک حصه اش واقعا زیباست که مه خوشم می‌آید. یک حصه اش است که متاسفانه دنیای ماتریالیستیک امروز او ره خراب ساخته. و زیادتر به کمیت می‌پیچن تا کیفیت. خود نکاح که همو حصه اسلامی اش است بسیار کوتاه است، بسیار آسان است، متاسفانه ما او ره هم سخت ساختیم. خوشی یک زن و یک مرد است. یا آسانتر بگویم که خوشی یک پسر و یک دختر است که به سن بلوغ رسیدن و می‌خواین با هم ازدواج کنن. هر دو عاقل و بالغ هستن. اینا اصولا باید روبروی هم بشینن، و یک نفر ای نکاح ره دعایشه بخوانه، و امو قراردادی که بین ازینا شده او را بنویسه. مهر چقه می‌خواهی، این باید انتخاب خود دختر باشه، ای پول باید به کسی دیگه داده نشه، به خود ازو دختر، به یک جایی می‌گذاره. خرج می‌کنه، به دل خودش. مهر به پدر و مادر داده نمیشه. یعنی ای شیربها نیست. شیربها در اسلام اصلا اجازه نیست. باد از او حق طلاق به پیش کی می‌باشه؟ امو روز تصمیم گرفته می‌شه که حق طلاق مساوی است، هر دو حق طلاق دارند یا ای که بین خود همونجه تصمیم می‌گیرن که حق طلاقه به زن می‌تن، یا حق طلاق به مرد داشته می‌شه. در حالیکه اینجه همگی خیال می‌کنند که حق طلاق اتوماتیک به پیش مرد است. اگر زن سکوت می‌کنه و هیچ چیز نمی‌گه چون عنعنه همی است، معلومدار او به دست مرد می‌افته. باز پسان شکایت می‌کنن. ای همو حصه رسمی و حصه ای است که قرارداد بین یک پسر و یک دختر میشه که اینها زن و شوهر میشن.

نامزادی چیست؟ نامزادی اصولا به خاطر ازیست که یک دختر و پسر همدیگره بشناسن به حضور دیگرا، نه به تنهایی. حضور دیگرا، اینها همدیگره بشینن، بشناسن، نان بخورن، گپ بززن، به مهمانی‌ها همدیگره ببینن، در حضور دیگرا به خاطر ازی که همه گی امو شرایط اسلامی اش هم برابر باشه و اونجه اینا به خوی و عادت هم عادت کنن. و او وخت تصمیم بگیرن که آیا اینها زن و شوهر می‌شن، یا نمی‌شن. و اگر خوی ازونا به همدیگه نمی‌شینه، اسلام اجازه داده که اینا عقد نکاح نکنن. در عنعنه‌های زیبای افغانی که مه به یادم است، شیرینی خوری یک مراسم بسیار کوچک، خورد، بسیار زیبا و بسیار مزه دار بود. چرا مزه دار؟ مه همیشه خوشم می‌آمد که به یک جای به شیرینی خوری برم. بیروبار نمی‌بود. هیچ وقت از صد نفر زیادتر نمی‌بود. عموما خانواده‌های بسیار نزدیک هر دو طرف می‌بودند. و همیشه عصرانه می‌بود. همیشه یا عصرانه یا چای دیگرا برپیش بگویم او می‌بود. حتی خوراک‌های ازو معلوم بود. سمبوسه می‌بود، شیر چای گلابی می‌بود، مثلا بولانی می‌بود، کباب می‌بود، دیگچه می‌بود، یک دیگچه بسیار سفید مزه دار می‌بود. اینا تمامش، گوش فیل، اینا عصرانه‌های مخصوص شیرینی خوری بود. دختر عموما همیشه یک لباس گلابی می‌پوشید و آرایش تقریبا هیچ نمی‌کرد. امروز شیرینی خوری ره مه فرقیسه هیچ نمی‌فامم همراهی عاروسی چی است؟ به صدها، صدها نفر می‌آید، خرج بیجای میشه و ای قرار است که اینا ببینن که آیا با هم دیگه ازدواج می‌کنن یا نمی‌کنن؟ به خاطر همو هم

است که وقتی که ای می شکنه فغان هر دو طرف می بر آیه. و عموماً شیرینی خوری به خانواده دختر میشد. یعنی خانواده پسر می امید که شیرینی بخوره. خانواده پسر می آمد که آشنا شوند همراهی دیگر، همراهی خانواده ای. خانواده پسر می آمد که همراهی خانواده دختر آشنا شوه. اینجه اصلاً تغییر کده. یک نان شو شده، و او هم بلکل به همو ترتیب خشنش. که هر چقه خرج باید بکنی. خرج بسیار زیاد، مردم بسیار زیاد. و مه فرقتش هم غیر از امو فرقی که د لباس است و نکاح بینش نیست، دیگه مه خو فرقتشه همراهی عاروسی نفهمیدم.

English translation:

Woman: I want to talk about marriage in Afghanistan. Marriage in Afghanistan has two sides. It is one coin with two sides. One is the Islamic side and the other is the traditional, Afghan side of it... Sometimes these sides are misplaced. There are some people who think that some traditions are Islamic while they are totally Afghan and have stayed in Afghanistan for centuries. There is a beautiful part of it that I really like. There is another part to it which the materialistic world of today has destroyed. It is more about quantity than quality. *Nikah*, which is the Islamic part of it, is short and very easy, but unfortunately we have even made that very difficult. It is about happiness of a man and a woman. Or to put it in easier terms, it is about the happiness of a girl and a boy who have reached the age of puberty and want to marry each other. Both are wise and mature, in principle. They should sit in front of each other. One person should read the *Nikah* prayer, and write down the contract between them. How much *Mahr* you want, that should be the girl's choice. This money shouldn't be given to any one else. It should be given to the girl. She keeps it. She spends it as she wants. *Mahr* should not be given to parents. This is not bride wealth. Originally, bride wealth was not allowed in Islam. Then, who will have the right to divorce? That day they can decide if the right to divorce will be equal, both can have the right to divorce, or they decide there right on the spot if the divorce right is given to woman, or it is given to the man. Here, everybody assumes that the right to divorce goes naturally to man. If woman is silent and does not speak, because of the tradition, obviously the right to divorce goes to the man. Then they complain. This is the official part, and the part [in which] that the contract between a boy and a girl is conducted to make them wife and husband.

What is engagement? Engagement is really for the reason to help the girl and boy to know each other in the presence of the others, not only by themselves. In the presence of the other, they can sit with each other, know each other, eat, speak, to see each other at the parties. It should be in the presence of the others to respect all the Islamic conditions and also give the young people a chance to know each others' habits. Then they can decide if they want to marry or what. If their habits don't match, Islam has given them the right not to marry. In the beautiful Afghan traditions that I remember, the engagement party was a very small, tiny, very pretty and very tasty celebration. Why tasty? I always liked to go to the engagement parties. There wouldn't be lots of crowds. There wouldn't be more than hundred people, ever. Usually there were the close families on both sides. There was always a tea, a light meal. There was always a light meal or the... what we call the afternoon tea. Even the foods were defined for this meal. There would be samosa (a

snack). There would be pink milk tea. There would be *bolani* (Afghan turnovers). There would be kebab. There would be *digcha* (sweet rich dish), a very tasty white *digcha*. All this, *Gosh e Fil* (a sweet snack, “elephant’s ear”), all of these were special engagement party foods. Generally the girl would wear a pink dress, and she wouldn’t put on makeup at all. Today, I can’t differentiate an engagement party from a wedding. Hundreds and hundreds of people come. There is extra expense. And all this happens when two people still want to figure out if they want to marry or not. It is for this reason (all the expense), that when this doesn’t work, both sides become so upset. Usually, the engagement parties were in the girl’s house. The boy’s family would come to have the sweets in the girl’s house (Engagement party is *Shirini Khor* in Farsi, which means “having sweets”). The boy’s family would come to get acquainted with others, with the family. The boy’s family would come to meet girl’s family. Now this has all changed. It is a dinner now, and that too in an aggressive way. You should spend lots of money. There is a lot of spending and lots of people. And I don’t understand the difference with the wedding party except that the dress is different and there is no *Nikah*.

About CultureTalk: CultureTalk is produced by the Five College Center for the Study of World Languages and housed on the LangMedia Website. The project provides students of language and culture with samples of people talking about their lives in the languages they use everyday. The participants in CultureTalk interviews and discussions are of many different ages and walks of life. They are free to express themselves as they wish. The ideas and opinions presented here are those of the participants. Inclusion in CultureTalk does not represent endorsement of these ideas or opinions by the Five College Center for the Study of World Languages, Five Colleges, Incorporated, or any of its member institutions: Amherst College, Hampshire College, Mount Holyoke College, Smith College and the University of Massachusetts at Amherst.

© 2003-2009 Five College Center for the Study of World Languages and Five Colleges, Incorporated